

For mig ſtaar det ſaaledes, at jeg overordentlig gerne vilde, at vi ſkulde komme ud af den ſtoppolitifke Konflikt, overordentlig gerne vilde, at man ſkulde naa til et Forlig, men vel at mærke: naa til et Forlig, ſom var ærefuldt til begge Sider, gav virkelig betydelige Indrømmelser til begge Sider, og et Forlig, ſom var holdbart i Længden — to Ting, ſom for øvrigt ſtaa i nøje Forbindelse med hinanden, og ſom ſagt, det Forlig, ſom foreligger her, kan jeg ikke i nogen Maade forſtaa indeholder Indrømmelser til Folketingets Standpunkt, og jeg tror, at det ganſte ſikkert vil viſe ſig, at det i Længden er alt andet end holdbart; det kan viſnok ingen tvivle om. Jeg kender for mit Bedkommende i alt Fald en ſtor Del af Landet og temmelig mange i de Dele af Befolkningen, ſom have ſluttet ſig til den ærede Ordførers Politik, og jeg kan ſige, at der for mig ikke er nogen Tvivl om, at i diſſe Dele af Befolkningen vil der, ſelv uden den allermindſte Agitation — en Agitation, ſom for øvrigt ikke vil udeblive — rejſe ſig en Proteſt og Brede mod det Forlig, ſom foreligger her, ſaaledes at ganſte ſikkert den Dag maa komme, hvor man maa til at tage Arbejdet op paa ny og ſøge om muligt at gøre det om, hvis man ikke vil have, at man fremdeles igen ſkal komme ud i en Række Ufredsaaar, der ſikkert ville blive langt haarvere og langt mere trøſteløſe end dem, vi her have levet under. Der vil ganſte ſikkert — maatte allerede efter næſte Valgdag, i alt Fald ſenere — paa ny opſtaa en Konflikt, ſom det vil viſe ſig, at det Forlig, ſom her ſluttet, ikke paa nogen Maade vil være i Stand til at afværge, og jeg vil ſige, at den Gang jeg tog dette Forlig under Overvejelse, tænkte jeg nærmest paa de Konflikter, der kunne opſtaa ad den Vej, at den ſtore Befolkning vægrede ſig ved at undertaſte ſig dette Forlig, vægrede ſig ved at godkende det; men her i denne Sal har jeg lagt Mærke til, at der ogsaa er en Konflikt, ſom kan opſtaa fra anden Side, en Konflikt, der var lyſlevende til Stede her i Salen, da den højtærede Krigsminiſter havde Ordet. Den højtærede Krigsminiſter ſagde nemlig, ſaa vidt jeg forſtod ham, at det var hans Standpunkt, at for ſaa vidt diſſe Bevillinger her til ham viſte ſig tilſtrækkelige, var det udmærket godt, hvis der var Penge nok, ſaa kunde han nøjes dermed, men hvis det viſte ſig ikke at være Tilfældet, at han havde Brug for flere Penge, kunde han ikke lade ſig begrænſe af Bevillingens Sum, ſaa maatte han gaa ud derover og tage, hvad han behøvede. Det forekommer mig ret uheldigt, at inden man endnu er naaet til at ſaa Over-

enskomsten beſeglet, viſer der ſig inden for den Kreds, der maa antages at være med til at ſlutte Overenskomsten, ikke blot Spiren til en Konflikt, men en virkelig Konflikt, og jeg ſer ikke, at den Overenskomst, der her er Tale om, i Virkeligheden viſer nogen Vej til Løsningen af denne Konflikt. Jeg tror i det hele taget, at dette Forlig ikke vil blive gammelt, før ſelv de, ſom have været med til at ſlutte det — i alt Fald paa den Side, ſom jeg hører til — ville være paa det rene med, at det var noget, ſom de hellere burde have ladet fare, naar de ikke kunde ſaa et bedre Forlig, og at de hellere burde have ladet Forligsforhandlingerne fare, indtil man ad Aare kunde komme til en ſaadan Situation, at man virkelig kunde ſaa et for alle Parter tilfredsſtillende Forlig, ſom vort Land med Tryghed og Fortroſtning kunde bygge paa. Jeg vil alſaa ſtemme mod Forliget, og hvad dermed ſtaa i Forbindelse, og jeg vil anbefale dem, ſom have den ſamme Anſkuelse ſom jeg, at gøre det ſamme.

Korsgaard: Jeg er ganſte enig med den ſidſte ærede Taler i, at hvad der her ſiges, naturligviſ ikke ſaar nogen ſom helſt Indſydhede paa Afſtemningen. Det er jo ſikkert nok, at Kompagnierne vare ſtillede op, nummerede og ſtillede i Orden, inden vi gif til denne Forhandling, og jeg ved heller ikke, hvorfor der nu paa det allerſidſte ſkulde ſte noget Brud i Rækkerne. Der er jo to Rækker, ſom nu have raſt hinanden Haanden, og ſom i Forening ſtulde gennemføre dette Forlig. Den ene af Rækkerne er det gamle Højre, og hvorfor i al Verden det ſkulde falde fra nu, begriber jeg ikke. Højre maatte jo være et ualmindelig utafnemmelig Parti, hvis det ikke var ſjæleglad ved det Forlig, ſom nu tilbydes dem her. Jeg kan, ved at ſe paa de Forſlag, ſom foreligger her til Vedtagelse, ikke ſe, at Højre paa noget eneſte Punkt har opgivet en eneſte af ſine ſtore Fordringer. Højre har ikke veget paa et eneſte Principſpørgsmaal; de have kun givet efter paa enkelte Bevillingſpørgsmaal. Vi have jo hørt, at der kan ſpares paa denne Finansloof, ſom forelægges her, et Par Millioner Kroner i Sammenligning med, hvad Landſtinget tidligere er gaaet ind paa; men vi ſe ogsaa, at det alt ſammen er Bevillinger, ſom kunne komme igen til næſte Aar; det er Ting, ſom ere permanente; ſom vare ved, alſaa Fæſtningsanlæg o. ſ. v., overhovedet alt, ſom ſkal blive beſtaaende. Det, ſom ſpares, er 2,800,000 Kr., og det er Ting, ſom man naturligviſ meget godt kan opſætte til næſte Aar. Den højtærede Krigsminiſter har